

Gent

M.J. Jordan

Quant costa una samarreta de Piqué?

La resposta a la pregunta del titular és: molt menys que la de **Xavi Hernández**. Una samarreta del Barça autografiada pel noi de moda, pel futbolista que acaba de firmar un substancios contracte per promocionar la roba de Mango va ser adquirida dissabte al vespre per 500 euros, mentre que la del seu col·lega blaugrana, finalista a la pilota d'or, es va vendre per 1.200 euros. Es nota que els assistents (uns 150 empresaris, periodistes i esportistes) al sopar i subhasta a favor de la fundació de **Johan Cruyff** que es va fer al Relais & Chateau Mas de Torrent de l'Empordà eren més futbolers que amants dels ritmes del *waka waka*, que per cert també sonen en aquest sibarita hotel, ja que **Shakira** s'hi refugia de tant en tant en alguna de les cases individuals que formen part del relaxant i acollidor complex. Aquest cap de setmana, però, era a molts quilòmetres: recollint el guardó a l'artista de l'any per una altra fundació, la de la Universitat de Harvard, que premiava les seves iniciatives filantròpiques com a ambaixadora d'Unicef i també fent escoles per als nens sense recursos amb la seva pròpia fundació, Pies Descalzos.

Gerard Piqué jugava a Mallorca, amb la presència a les grades de **David Bisbal**, **Alberto Contador** i **Rafa Nadal**. Precisament d'aquest últim també es va licitar una raqueta a Mas de Torrent, que va partir de 200 euros i va acabar en 1.200. Però el *top ten* de la subhasta, dirigida per **Manel Fuentes**, va ser una curiosa proposta: passar un dia amb Ferran Adrià, per la qual es van pagar 12.000 euros! El cuiner (que dimarts obre amb el seu germà **Albert** el Tickets del

Shakira va recollir ahir un premi a la Universitat de Harvard, mentre Piqué jugava a Mallorca ■ EFE

Paral·lel) és tota una estrella mediàtica que va superar fins i tot un paquet que consistia a jugar un partit de futbol amb el *dream team* del 92 (s'ho va quedar el mateix hotel per 7.000 euros). En total es van reunir més de 60.000 euros per als projectes d'ajuda a la infància a través de l'esport de Cruyff en una gala que va comptar amb **Txiqü Begiristain**, **Esteve Rabat**, **Jesús Angoy** (gendre de Cruyff i exportador que es va quedar amb una samarreta de **Valdés**) i **Joan Laporta**, a qui es va trobar a faltar en la festa dels cinc anys de *Polònia* que es va fer divendres a Barcelona.

Ahir diumenge, però, a poques hores dels Oscar, l'espectacle era a la fira de Barcelona, ja que un dels perruquers més famosos de Hollywood, **Michael Shaun**, va fer una demostració en el context de la fira Cosmobeauté. La gràcia era veure com pentinava models que s'assemblaven a **Penélope Cruz**, **Angelina Jolie**, **Cameron Diaz** o **Natalie Portman**. Avui la cantant **Edurne** agafarà el protagonisme al presentar unes planxes per al cabell de la firma Artero.

Crònica il·lusionisme

Màgia en temps de crisi

Jordi Jané

Badalona

Cinc il·lusionistes, en una edició de pressupost adequat a la crisi econòmica. El madrileny Andy González (màgia general) va presentar aparicions i multiplicacions de CD, violes i violins, i un canvi ràpid de vestuari rere cortina, rematat amb l'aparició de les sabates dins d'una partitura. Aplaudiments tebis, poca emoció.

El peruà i italià Luc Lezzy es va arriesgar a venir al país de Pep Bou a fer màgia amb bombolles de sabó: aparició de dues espelmes, cadascuna dins d'una bombolla; cinc petites bombolles que s'encenen, s'introdueixen en una capsula i en surten transformades en bombetes encenses enfilades en un cordill; una treballada variant de l'efecte de la llet i la bombeta, i, també, làmines de sabó. Bo i la prestància, Lezzy no traspasa la frontera que separa l'execució mecànica de la poesia escènica.

Constantment hiperactiu, el nord-americà Sylvester the Jester (màgia còmica amb estètica i recursos sonors dels dibuixos animats) va tenir, en canvi, notables caigudes de ritme al llarg de l'actuació. Les grans il·lusions d'impostació gòtica i vampiresca presentades pel català Raül Black i els seus quatre ajudants em van semblar a mig camí entre el xaró i el *déjà-vu*, però el públic és qui mana, i el premi Li-Chang per votació

Luc Lezzy, a la gala de l'11è Festival de Màgia Memorial Li-Chang ■ QUIM PUIG

popular ha estat per a ells. Coses que passen.

Habitual del parisenc Crazy Horse, el francès Norbert Ferré és un manipulador extraordinari. Les cartes li apareixen de tot arreu i la reiterada reaparició de l'estoig és una sorpresa augmentativa; als seus dits, la manipulació de boles esdevé un fràgil i delicat exercici de malabarisme. A més de superar el repte de presentar en català, l'argentina

Silvana va tenir intervencions notòries com ara els malabars amb anelles xineses i una bona posada en escena en l'endevinació de cartes triades pel públic.

A la gala de dissabte —enregistrada per Televisió de Catalunya—, el veterà il·lusionista baixempordanès Xevi va rebre de mans de l'alcalde badaloní, Jordi Serra, la Menció Honorífica per 50 anys de dedicació a la màgia.

Críticateatre

Francesc Massip

Schmitt pansit

Petits crims conjugals

Director: Xicu Masó
Dijous, 24 de febrer. Poliorama.

Eric-Emmanuel Schmitt ens va enlluernar amb l'estrena d'*El visitant* (Poliorama, 1996), una magnífica psicoanàlisi a Déu, amb diàlegs espurnejants i la textura esponjosa d'una comèdia filosòfica. Un nivell expressiu similar va suposar *El llibertí* (2007), on el pensament fluïa de bracet amb la facècia més desbotonada, i que van protagonitzar amb especial química Ramon Madaula i Laura Conejero, els mateixos, però amb un altre direc-

tor, que ara s'enfronten als anodins *Petits crims conjugals*, una obra mancada de l'enginy que il·luminava les anteriors. Aquí la verbositat és carregosa, sense el viu fogueig que ratxava l'escena en les altres ocasions, segurament a causa de l'argument: l'amor conjugal que, com deia Denis de Rougemont (*L'amour et l'Occident*), no té història. Els diàlegs proven d'aconseguir la volada intel·lectual i l'agudesadivertida que han caracteritzat Schmitt, però es queden a mig camí, atrapats en un excés que només aporta enfit. S'ha parlat dels mecanismes d'intriga

Madaula i Conejero en una escena de l'obra ■ ROS RIBAS

d'inspiració hitchcockiana. Deu ser sobre el paper, perquè en escena l'obra s'encalla en una espiral de desacceleració. Un matrimoni torna a casa després

d'un accident domèstic que ha tingut el marit a l'hospital amb una amnèsia en aparença persistent. Desmemòria que s'usa per entrar en consideracions que la rutina havia vedat. La comunicació emergeix, delata, confronta i crea renovades complexitats. Aquestes són les guies del tapís que filen uns curosos Madaula i Conejero, bons intèrprets al servei d'un artefacte més aviat polsós. Un entreteniment que, tanmateix, pot fer reflexionar sobre la continuïtat de l'amor que es panseix però perdura, perquè tampoc la vida no és eterna...